

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ernesto Sarabia Alfaro Guardonat amb el Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal 2020

“Catalunya ens dona una lliçó de dignitat; ens emociona”

DISSIDÈNCIA • “Amb la llei mordassa, cada cop costa més protestar per res, que és el que busquen, és clar. Afecta psicològicament i econòmicament” **IDEAL** • “Donem suport a l'autodeterminació dels pobles, però també volem decidir on s'inverteix el diner públic, què es fa amb la sanitat, amb les pensions...”

Joan Rueda
REUS

Ernesto Sarabia Alfaro (Logronyo, 1951) ha estat guardonat amb el Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal 2020, que convoca l'Associació Josep Vidal i Llecha i el Centre de Lectura de Reus. Activista de soca-rel, líder veïnal, sindicalista, carlista del sector que advoca pel socialisme autogestionari i ferm defensor de l'autodeterminació dels pobles. Com ha rebut aquest guardó?

Doncs ha estat una veritable sorpresa. No sabia pas que hi havia companys que havien presentat el meu currículum al memorial. Ho estic digerint. La veritat és que, repassant el document que van elaborar, m'han sorprès coses, que ja ni recordava... Tot això m'ha fet reflexionar sobre el que hem fet.

I està satisfet del que ha assolit?
He fet de tot, coses grans i coses petites... És molt complicat lluitar contra la globalització i els poders econòmics, però a vegades els dobleguem, sense ni adonar-nos-en, però aconseguim coses. A vegades, el simple fet de frenar-ne alguna ja fa que allò no vagi a més, i ja és un èxit.

El jurat ha valorat la seva participació com a impulsor de les Marxes de la Dignitat del 2013. Caldria repetir-les?

Actualment hi hauria motius per tornar-les a organitzar, sí. Les Marxes de la Dignitat van ser un procés preciós. Van començar a mitjan setembre del 2013 i van acabar el 22 de març del 2014. Van ser set mesos de feina, amb la implicació de tots els moviments socials de l'Es-

És fàcil ser promotor en aquest país, perquè si tens pèrdues les assumim entre tots

tat: sindicals, veïnals, jubilats... És va arribar a un acord sobre quins eren els quatre eixos fonamentals, concisos, i vam tirar endavant, ja sense més discussions, per no perdre'ns en el que no tocava, a discutir d'ideologia. I gràcies a això, van tenir l'èxit que van tenir. Després vam organitzar les Euromarxes, que també van ser un èxit: vam anar de Gibraltar a Brussel·les, passant per tots els paradisos fiscals. Inicialment, els francesos i els holandesos volien d'eslògan *Canviem Europa*, però hi vaig intervenir i vaig defensar que no n'hi havia prou a canviar-la, i l'eslògan va ser *Construïm una altra Europa*. A Gibraltar, no ens hi van deixar entrar i vam fer la protesta a la tanca. A Andorra, tampoc ens hi deixaven, però una companya, de l'entitat Attac Catalunya, va estar mesos negociant i va aconseguir que hi poguéssim entrar i manifestar-nos.

Vostè, però, no ha estat mai només en una lluita...

No, he estat en moltes alhora... El sindicalisme, el moviment veïnal, vaig militar en un partit... Sempre defensant els drets humans i intentant que no ens prenguin el pèl.

És escandalós, però la majoria de la societat està intoxicada i no sap què està passant

La lluita per un habitatge digne també ha estat la seva. Quina és la solució per no veure desnonaments cada dia?

Aquest és un tema d'especulació del sòl pur i dur. Aznar va canviar la llei del sòl per facilitar que es pogués construir arreu i va potenciar la corrupció municipal. No hi ha voluntat política de complir la Constitució, que diu que l'habitatge és un dret, un bé necessari. No respecten ni les normes que posen, però el punt zero és l'especulació del sòl, i després els constructors i promotors, i la gestió que en fan els bancs. És fàcil ser promotor en aquest país, perquè, si tens beneficis, perfecte, i si tens pèrdues, les assumim, d'una manera o altra, entre tots, i aquí a Catalunya ho sabem bé, amb el tema del Castor. És escandalós, però la majoria de la societat està intoxicada i no se n'assabenta.

El jurat també ha valorat la seva pertinença a Madrileños por el Derecho a Decidir. Dret a decidir sobre tot?

Sens dubte. Sobre tot. Som un grup de gent partidària del dret a la subsidiarietat, que vol dir que el que el ciutadà pugui fer per si mateix no ho ha de fer la

societat, i que el que la societat inferior pugui fer per si mateixa no ho ha de fer la superior. Tu has de decidir les coses; una mancomunitat ha de resoldre els problemes que afecten la mancomunitat, però no ha d'intervenir en un tema local. Aquesta és la base del dret a decidir, a l'autodeterminació. El conflicte de l'Estat espanyol contra Catalunya –i dic “contra”– és un tema territorial, amb un rerefons econòmic i polític, però és bàsicament territorial, i nosaltres no ens quedem només amb això, volem també decidir on s'inverteix el diner públic, què es fa amb la sanitat, amb els serveis socials, l'educació, les pensions...

I això no passa?

No. És una vergonya que aquesta pseudodemocràcia sigui només de delegació i generi una legislació que els doni impunitat. I el grau màxim de la impunitat és el bloqueig constitucional de què gaudeix una família posada per Franco. Un bloqueig que, segons la Constitució, és impossible d'eludir, llevat que el rei es torni boig i plegui.

A Catalunya es diu que vostès són una excepció. Ho són?

No. Hi ha més gent, i tant. El naixement real de Madrileños por el Derecho a Decidir té lloc quan muntem un acte de suport al procés català en un local públic, de l'Ajuntament de Madrid, i l'alcalde, Manuela Carmena, l'autoritza, però l'alcalde actual, que llavors era regidor, ho porta al jutjat i ens el prohibeixen. Vam buscar un local privat, un teatre, i l'èxit va ser tal, amb el teatre ple i també tots els carrers dels voltants, que vam haver de fer-lo al carrer. Per cert,

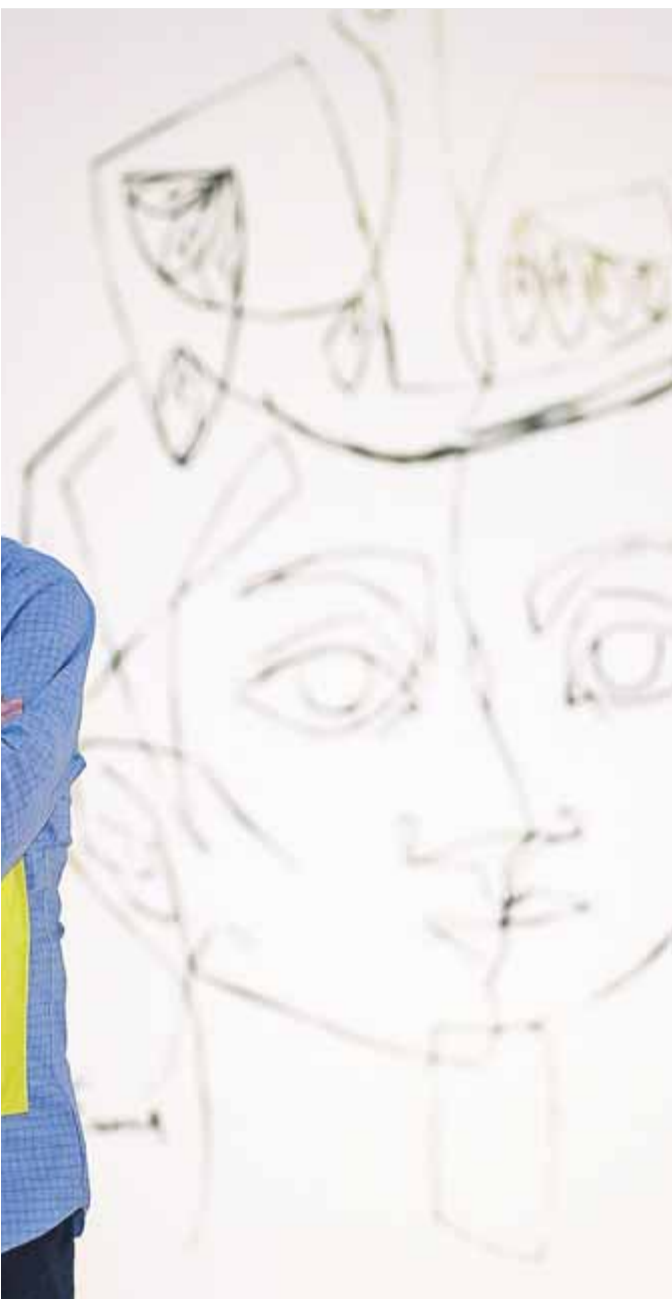
el jutge que el va prohibir és el mateix que no volia treure Franco del Valle de los Caídos. La repressió va fer que fos un èxit.

I per què un acte de solidaritat amb el procés?

Perquè nosaltres enteníem que Catalunya ens estava i ens està donant una lliçó de dignitat. El que ha fet Catalunya ens ha emocionat.

També forma part de l'entitat Acercar-Convivir per l'apropament al País Basc dels presos bascos. La societat basca està prou madura per posar fi al conflicte? O encara hi ha massa interessos?

A Euskadi, fins i tot els partits estatalistes són partidaris de l'acostament dels presos. Els militants del PP i el PSOE, també, tot i els moviments del PP amb Carlos Iturgaiz. És una societat que sap que allò ha acabat i que cal reconduir-ho per conviure. El problema és la intoxicació que hi ha hagut durant anys i el fet que hi hagi gent, com els de Vox, que tinguin aquest afany venjatiu sense en-

tendre que aquest ha estat un conflicte polític no pas amb delinqüents.

Les seves accions les podríem denominar de desobediència civil. És possible exercir-la amb la llei mordassa o la sentència de l'1-O contra els Jordis?

Cada cop és més difícil. La gent ho nota molt, perquè cada multa són almenys 600 euros, per a gent que potser està a l'atur. Cada cop costa més protestar per res, que és el que busquen, és clar. Afecta psicològicament i econòmica.

A Madrid tenen l'única persona que queda empresonada per les protestes postsentència de l'1-O, Dani Gallardo, que va ser detingut després d'un acte organitzat per Madrileños por el Derecho a Decidir. Què va passar?

Els incidents van tenir lloc un cop acabat l'acte, quan una sèrie de joves van anar cap al Congrés a protestar. Jo no hi era, però pels vídeos que he vist i per les declaracions d'altra gent que hi era, crec que

Ernesto Sarabia, retratat al Centre de Lectura de Reus, divendres de la setmana passada, just abans de rebre el guardó. Al fons, l'obra que serveix d'imatge de l'entitat, obra de Maties Palau Ferré, el treball del qual es pot apreciar aquests dies al mateix Centre de Lectura ■ JUANMA RAMOS

dins del tumult van agafar aquest noi com a cap de turc... No hi ha proves contra ell, però en aquest país els muntatges policials són tradició... I en conec molts, per desgràcia.

Acabaran mai aquestes clavegueres de l'Estat?

Jo les he viscut personalment. Han contractat sicaris algerians, han introduït droga, com està demostrat, al País Basc, a través d'Intxaurre, amb la màxima "un *drogata* més, un *etarra* menys". Els han permès enriquir-se amb la venda de droga dins del mateix quarter. Ho he viscut durant molts anys.

Amb tot el que està passant, la monarquia té data de caducitat?

Sí. Ens costarà, perquè els mitjans li fan la feina bruta, i això que alguns es defineixen com a "republicans", i no són més que mers farsants. Ara que s'ha destapat la caixa dels trons i la gent veu coses... I encara en sabrà més...

Com?

Jo i un company, per exemple, preparem un llibre en què hi ha un capítol sobre el 23-F i la participació de la monarquia. Volem arribar a la gent, perquè sàpiga el que ha passat de veritat. I sàpiga que no és cert que ens va salvar el 23-F.

Vostè també va col·laborar amb el moviment d'objecció de consciència.

Quan vaig arribar a Madrid, l'any 1987, a viure-hi, em van explicar que hi havia un grup d'insumisos que eren de La Rioja, com jo, i que estaven tancats a la presó militar l'Alcalá-Meco, i els vaig anar a veure per saber com els podia ajudar. I em vaig trobar que aquell dia era l'aniversari del general Alfonso Armada, condemnat pel 23-F, i els van obligar a celebrar-ho! Els van donar pastís, *café*, *copa y puro*. Armada era pres, com ells, però tenia tota una ala de la presó, amb mobles de luxe, per a ell. Mentre que, a ells, com que eren estudiants universitaris, els van retirar les taules i les cadires perquè haguessin d'estudiar drets. Els joves d'ara no saben el que van passar aquells milers d'objectors de consciència, que quan els van oferir la prestació social substitutòria van decidir resistir i fer-se insumisos tot i anar a la presó. I van aconseguir doblegar l'Estat. ■

@ Podeu llegir l'entrevista sencera a www.elpuntavui.cat

Farreres, en un debat amb exconsellers de Treball organitzat per El Punt Avui ■ ANDREU PUIG

Mor l'exconseller de l'època de Pujol Ignasi Farreres

■ Va ser absolt en el cas Treball, en què es va confirmar el finançament irregular d'UDC des del seu departament

Redacció
BARCELONA

L'exconseller de Treball i exdirigent d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) Ignasi Farreres va morir diumenge als 81 anys després d'una llarga malaltia. Nascut a la Pobla de Segur el 1939, Farreres va ocupar la conselleria de Treball de la Generalitat durant tres legislatures, entre el 1988 i el 1999, en els governs de CiU presidits per Jordi Pujol. Economista i màster en direcció i administració d'empreses per Esade, com a conseller va impulsar el traspass a la Generalitat de les competències en formació dels aturats i la creació del Servei Català de Col·locació, posteriorment anomenat Servei d'Ocupació de Catalunya.

Com a responsable de la conselleria, va ser investigat pel desviament de fons públics per finançar UDC i va dimitir de president del partit. L'abril del 2009, l'Audiència de Barcelona el va absoldre de l'acusació però va condemnar a quatre anys i mig de presó el seu secretari general, Josep Maria Servitje –també militant d'UDC– per haver desviat 46.157 euros de la conselleria entre el

La frase

“Humanista d'arrel cristiana i compromès amb les persones i el país, que va servir durant una dècada”

Ramon Espadaler
SECRETARI GENERAL D'UNITES PER AVANÇAR I DIPUTAT D'UNITES-PSC

1994 i el 1995 en l'adjudicació d'estudis falsos o plagiat. El tribunal també condemnava a dos anys i tres mesos de presó l'empresari Víctor Manuel Lorenzo Acuña, propietari de les empreses Gestumer i Socesca, adjudicatàries d'informes que van resultar ser simples còpies de publicacions anteriors. La sala de l'Audiència va considerar provat que Servitje i Acuña van cometre un delictes continuat de prevaricació i malversació de cabals públics. El març del 2012, però, tots dos van ser indultats pel govern popular de Mariano Rajoy.

El conseller Farreres no va ser investigat en el cas Pallerols, en què també es va demostrar el finançament irregular d'UDC i en què els acusats es van declarar culpables per establir-se penes de presó superiors als dos anys. Segons la fiscalia, el principal

acusat, l'empresari andorrà Fidel Pallerols, havia rebut 8,5 milions entre el 1994 i el 1998 de la conselleria dirigida per Farreres.

Polític de confiança del líder democristià Josep Antoni Duran i Lleida, Farreres li va donar suport en la pugna per descavalcar amb èxit dirigents històrics d'UDC com ara Joan Rigol, que posteriorment va presidir el Parlament. Sota el lideratge de Duran i Lleida, Farreres va ser vicepresident i secretari general del partit. En deixar els governs de Pujol, Farreres es va reincorporar a La Caixa com a assessor del director general i el juny del 2017 va signar, juntament amb Duran i Lleida i diversos exdirigents d'UDC, CDC i el PSC, la petició al govern català perquè aturés el referèndum de l'1-O.

Reconegut com a dialogant pels sindicats, Farreres va impulsar el contracte fix amb indemnitzacions per acomiadament d'un màxim de 20 dies. El secretari general d'Unites per Avançar, Ramon Espadaler, també exdirigent d'UDC, el qualificava ahir d'"humanista d'arrel cristiana i compromès amb les persones i el país, que va servir durant una dècada". ■